

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

ท่านรู้หรือไม่ว่า...ด้วยการสนับสนุนจากท่าน สามารถมอบชีวิตให้กับเด็กคนหนึ่งได้อย่างไร

**“บางสิ่ง” และ “ความสุข”
หลังรอยยิ้มของเด็กชายต้นข้าว**

ชีวิตดำเนินไปพร้อมกับทั้งทุกข์และสุข ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้เสมอ สิ่งสำคัญอยู่ที่การผ่านพ้นความทุกข์ในวันวาน สะสมความสุขในวันนี้ เพื่อเป็นเสบียงกำลังใจในวันต่อไปได้อย่างไร

**“อดีต” เหยี่ยง 2 ด้าน...กับการ
เปลี่ยนแปลงในชีวิตของลูกโสสะ**

ชีวิตคนก็เหมือนเหยี่ยง 2 ด้าน มีทั้งทุกข์และสุข เปลี่ยนแปลงไปมาอยู่เสมอ “ความโชคร้าย” ที่เกิดขึ้นนั้น ในบางครั้งกลับเป็นจังหวะสถานการณ์ พลิกผันที่เปิดโอกาสให้เราได้เปลี่ยนแปลงชีวิต
○ เพื่อก้าวไปสู่วันข้างหน้าอย่างมั่นคง

**ลิบเจ็ดปีกับเส้นทางชีวิต ที่เดินไป
ด้วย “หัวใจ” เพื่อครอบครัวโสสะ**

วิทยา สุวรรณไตร บนทุกเส้นทางเดินของชีวิต ตัวเราเองล้วนแล้วแต่เป็นผู้ขีดเขียน กำหนดว่าชีวิตของเราจะเลือกทำอะไรหรือไม่ทำอะไร และสิ่งที่ทำนั้นมีคุณค่ามากน้อยเพียงใด

“บางสิ่ง” และ “ความสุข” หลังรอยยิ้มของเด็กชายต้นข้าว

ชีวิตดำเนินไปพร้อมกับทั้งทุกข์และสุข ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้เสมอ สิ่งสำคัญอยู่ที่การผ่านพ้นความทุกข์ในวันวาน สละความสุขในวันนี้ เพื่อเป็นเสบียงกำลังใจในวันต่อไปได้อย่างไร

ต้นข้าวและพี่น้องให้กำลังใจคุณแม่ที่กำลังเย็บซ่อมเสื้อผ้าให้

เด็กชายวัยเก้าขวบผิวขาว ตาหยี ในชุดนักกีฬา สวมรองเท้าสตั๊ด บนป่าสะพายกระเป๋าเป้ ในมือถือ กล้องกระดาษมืดเชือกฟาง รับวิ่งลงจากรถสองแถว กระทั่งกระโดดจากหน้าหมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย ไปยังที่บ้านพัก

“แม่ครับ แม่ครับ วันนี้ทีมเราเตะฟุตบอลชนะด้วย ครับ” ต้นข้าวตะโกนบอกแม่ด้วยเสียงตื่นเต้นดีใจ ตั้งแต่ยังไม่ทันได้เข้าไปข้างในบ้าน

“เก่งมากลูก” แม่เดินออกมาจากในครัว...ตอบ ด้วยความปลื้มปิติพร้อมยื่นมือไปลูบหัวลูกชายแล้ว โยกเบาๆ

“ไปอาบน้ำอาบท่าก่อนไปลูก จะได้มากินข้าวกัน” แม่พูดกลางปลดเปล่งจากบ่าของลูกชาย

“เอ๊ะ แล้วนั่นกล้องอะไร” แม่ถาม ต้นข้าวมองแม่ แล้วยิ้มจนเห็นฟันขาว

ภายใต้ใบหน้าเปื้อนยิ้มกว้างของเด็กชายผู้ร่าเริง แจ่มใสคนนี้ ประทับไว้ด้วยเรื่องราวเบื้องหลังที่ชีวิต พลิกผันอย่างสาหัส เมื่อแปดปีที่แล้วเด็กน้อยสาม คนพี่น้อง หญิงหนึ่งคนและชายอีกสองคน ต้นไม้อายุ เก้าขวบ ต้นอ้ออายุเจ็ดขวบ และต้นข้าวอายุห้า ขวบ ต้องสูญเสียพ่อแม่ซึ่งเป็นเสาหลักของครอบครัว ด้วยอุบัติเหตุ สิ่งยึดเหนี่ยวสุดท้ายได้จากพวกเขาไป

อย่างไม่มีวันกลับในวัยที่ยังไม่สามารถพึ่งพาตัวเอง ได้ หันไปหนทางใดก็ดูมืดมนไปหมด ไร้ญาติขาดมิตร เสี่ยงร่ำไห้ปานจะขาดใจในยามที่หิวโหย บางครั้ง น้ำใจถูกหยิบยื่นโดยเพื่อนบ้านใกล้เคียง แต่ก็ไม่ใช่ สม่าเสมอทุกครั้งราวไป ทว่าสิ่งที่หนักหนากว่าความ ยากจนข้นแค้นใดคือ ความทุกข์ทรมานกับการไม่มีใครเลยที่จะดูแลร่างกายและโอบอุ้มหัวใจอย่างที่เคย

จนกระทั่งวันหนึ่งโชคชะตานำพาพวกเขาให้ได้เข้ามา อยู่ในหมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย มีคุณแม่สุทิน สายโน แม่โสสะผู้คอยเลี้ยงดู มอบความรักความอบอุ่น แก่พวกเขาพร้อมกับพี่น้องคนอื่นๆ จากต่างที่มา ในครอบครัวเดียวกันนี้อีกสิบเอ็ดคนคน การปรับตัวให้ เข้ากับสถานที่แปลกใหม่ดูจะไม่ใช่อุปสรรคสำหรับเด็กๆ อย่างพวกเขา โดยตามธรรมชาติของวัยเด็ก เมื่อมาอยู่ด้วยกัน การเล่นสนุกสนานช่วยทำให้ลืม ความทุกข์เศร้าหมอง กอปรกับการเลี้ยงดูด้วย ความรัก ความเอาใจใส่จากแม่โสสะและผู้ใหญ่ทุกคนที่อยู่รอบข้าง ก็ยิ่งเห็นผล จนต้นข้าวเองก็แทบจะ จำอดีตเมื่อครั้งวัยเยาว์ไม่ได้เลย หากจะนึกเรื่องราว ออกเพียงคร่าวๆ ก็ด้วยการทวนความทรงจำจากพี่สาวว่าพวกเขาเป็นคนต่างจังหวัดอยู่ทางภาคเหนือ ของประเทศไทย ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาถึง มีผิวพรรณหน้าตาต่างจากเพื่อนบ้าน และพี่น้องใน ครอบครัวนี้ ซึ่งส่วนใหญ่มีพื้นเพมาจากภาคอีสาน นั้นเอง

วันนี้ต้นข้าวได้รับการเลี้ยงดูที่เต็มเปี่ยมด้วยความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัวโสสะ ได้รับการศึกษา ในภาคบังคับของไทยซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นประถม ศึกษาปีที่สามแล้ว ผลการเรียนถือว่าอยู่ในเกณฑ์ ที่ดี นอกจากความรู้ในห้องเรียนแล้ว ระหว่างที่ ใช้ชีวิตภายในหมู่บ้านเด็กโสสะเขาก็ต้องเรียนรู้การ ดำเนินชีวิตหลายอย่าง เช่น การทำตามหน้าที่ ที่แม่ได้มอบหมายให้ทำ ไม่ว่าจะเป็นถูบ้าน ซัก เสื้อผ้า เช็ดกระจก เลี้ยงน้อง แม่กระทั่งการช่วย แม่เตรียมอาหาร รวมไปถึงกิจกรรมต่างรูปแบบที่ คุณแม่จัดสรรมาให้เพื่อเป็นอีก “ห้องเรียนชีวิต” ที่ ไม่มีหลักสูตรใดกำกับ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการเตรียม พร้อมเบื้องต้นก่อนที่ต้นข้าวจะออกไปสู่โลกกว้างใน อนาคตอย่างไม่เป็นภาระให้กับใคร

“ถ้าลูกๆ ปิดเทอม หรือวันไหนเป็นวันหยุดพักของ แม่ก็จะพาพวกเขากลับบ้านแม่ด้วยค่ะ พวกเขาเด็ก ชอบไปดูธรรมชาติของท้องทุ่ง ไปหาปู หาปลา เด็กๆจะสนุกสนาน ได้เห็นโน่นเห็นนี่อะไรที่เขาไม่รู้ จักเขาก็จะถาม ไปกันหลายคนเสียงนี้ดังลั่นทุ่งน กกาแตกตื่นไปหมด” เสียงบอกเล่าระคนความสุข ของคุณแม่สุทิน

นอกจากการเรียนรู้สิ่งต่างๆแล้ว ความรักที่ต้นข้าวได้ รับจากคุณแม่และพี่น้องภายในบ้านได้แทรกซึมลึกสู่ หัวใจของเขาทุกวัน จนออกดอกผลงดงามกลายเป็น

น้องต้นข้าวกับคุณแม่โสสะ

ฟุตบอลกีฬาที่ต้นข้าวชื่นชอบ

กิจวัตรประจำวันที่ต้นข้าวได้รับมอบหมาย

ความรักความผูกพันต่างสายเลือดที่ตัดไม่ขาด และ ด้วยบุคลิกของต้นข้าวที่เป็นเด็กโอบอ้อมอารี จึงไม่ยากนักที่ความรักของเขาจะถูกส่งต่อไปยังน้องชายตัวน้อยอย่างแสนบริสุทธิ์

“ผมไปแข่งกีฬาฟุตบอลมาครับได้ด้วยรางวัลมาด้วย แต่ว่าถ้วยเก็บไว้ที่สำนักงานประสานงานในหมู่บ้าน เด็ก เวลาแม่หรือใครไปสำนักงานก็จะได้เห็น แล้วเมื่อเช้าที่แม่ให้ค่าขนมไปยี่สิบบาท ยังใช้ไม่หมดเลย เหลือกลับมาสิบบาท ผมเอาไปหยอดใส่กระปุกออมสินไว้แล้ว อีกสิบบาทผมเอาไปซื้อของเล่นให้น้องครับ” ต้นข้าวบอกแม่ด้วยความภาคภูมิใจว่าแล้วเขาก็แกะกล่องกระดาษที่มัดด้วยเชือกฟางออก “จ๊ิบๆ จ๊ิบๆ” เสียงคล้ายนกร้อง แต่พอฝากล่องเปิดออกมันกลับเป็นลูกจิ้งจกตัวเล็กขนสีเหลือง

อ่อนนุ่มฟูเดินอยู่ในกล่อง เอียงคอมองด้วยดวงตาใส เป่าเหมือนเด็กใครรู้

ต้นกล้าใช้สองมือโอบอ้อมทะนุถนอม ประคองลูกจิ้งจก และมองดูด้วยสายตาเอ็นดู

“นี่ครับ น้องต้องชอบแน่ๆ เลยครับแม่” ต้นข้าวพูดจบ ยื่นมือที่มีลูกจิ้งจกมาข้างหน้า พร้อมรอยยิ้มระบายนกวางเต็มใบหน้า

คุณแม่ได้แต่ส่ายหัว มุมปากหยักขึ้นอมยิ้มนิดๆ กับความมั่นใจ และใส่ชื่อของลูกชาย

แม้เราไม่อาจจะลบอดีต ที่มีความทรงจำอันแสนเจ็บปวดฝังลึกอยู่ แต่เมื่อชีวิตได้รับ “โอกาส” ขึ้น

อีกครั้ง เราเองต่างหากที่เป็นผู้เลือกจัดสรร ต่อยอด “ปัจจุบัน” ไปสู่อนาคตที่สดใสได้อย่างไร เช่นเดียวกับลูกโสสะทุกคนที่กำลังก้าวเดินไปบนเส้นทางสายใหม่ด้วยน้ำใจและกำลังใจจากผู้มีส่วนช่วยสนับสนุนทุกคน ด้วยความหวังอย่างเต็มหัวใจที่จะเติบโตขึ้นเป็นคนดี มีคุณภาพของสังคมอย่างเต็มภาคภูมิ และเต็มรอยยิ้มเปี่ยมสุข หนึ่งในตัวอย่างของความเป็นไประหว่างทางนั้น ฉายให้เห็นแล้วในวันนี้กับรอยยิ้มประทับแน่นใบหน้าและนัยน์ตาหยิก ที่ใครเห็นก็สุขใจตามของต้นข้าวนี้เอง

หมายเหตุ: ชื่อของเด็ก ในบทความนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสมเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายด้านสิทธิเด็ก

ต้นข้าวในเกมส์การแข่งขันฟุตบอล

“อดีต” เหยี่ยว 2 ด้าน...กับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของลูกโสสะ

ชีวิตคนก็เหมือนเหยี่ยว 2 ด้าน มีทั้งทุกข์และสุข เปลี่ยนแปลงไปมาอยู่เสมอ

เอและปีในวันแห่งความสำเร็จ พร้อมครอบครัวร่วมแสดงความยินดี (ปี 2551)

“ความโชคร้าย” ที่เกิดขึ้นนั้น ในบางครั้งกลับเป็นจังหวะสถานการณ์พลิกผันที่เปิดโอกาสให้เราได้เปลี่ยนแปลงชีวิต เพื่อก้าวไปสู่วันข้างหน้าอย่างมั่นคง เปี่ยมด้วยความสุขและความรัก ดังเรื่องราวของลูกโสสะคนนี้

ผม ชีระพัฒน์ แสงสังข์ ชื่อเล่น ปี อายุ 28 ปี จบการศึกษาจากราชภัฏจันทรเกษม สาขาบริหารธุรกิจคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ปัจจุบันทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝึกอบรมฝ่ายบุคคลและธุรการของบริษัทแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ครับ

ปีเข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านเด็กโสสะได้อย่างไร

แม่ชัชวรรณ คุณแม่โสสะที่ให้การเลี้ยงดูผมบอกว่า ผมกับพี่ชายที่เป็นฝาแฝดเข้ามาอยู่ในการดูแลของคุณแม่ที่หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู สมุทรปราการแห่งนี้ ตั้งแต่ยังแบเบาะ ผมจึงไม่รู้ภูมิหลังของตัวเองครับ

ช่วยเล่าชีวิตในวัยเด็กที่อยู่ในหมู่บ้านเด็กโสสะ

ตอนเด็กๆ คงหนีไม่พ้นการเล่นสนุกสนานกับพี่น้องและเพื่อนๆ ในหมู่บ้านครับ ปั่นจักรยาน เล่นซ่อนแอบ ปีนป่ายต้นไม้ คำว่าเหงา ไม่เคยอยู่ในความรู้สึกเลยครับ และยิ่งผมมีฝาแฝดด้วยแล้ว เวลาไปไหนเราก็ไปด้วยกันเสมอ หน้าตาเรคล้ายกันมากจนหลายคนแยกไม่ออก เวลาเรียกชื่อก็จะเรียก เอปีพร้อมกัน ใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน แต่ก็มีบางอย่างที่ไม่

เหมือนจนทำให้เราทะเลาะกันก็มี อย่างเรื่องของเล่นที่ผู้บริจาคเอามาให้ เพราะมันไม่เหมือนกันนี่แหละ หลายครั้งเราจะแย่งกันจนแม่เข้ามาห้ามบอกให้เราแบ่งกันเล่น หรือบางทีหวงกันมากๆ ก็จะถูกแม่ลงโทษ แต่เรื่องวัยเด็กที่ไม่ค่อยสนุกเท่าไรของผมกับพี่เอก็ตรงที่เราเป็นภูมิแพ้ เวลาที่แม่จะซักเสื้อผ้าที่ต้องต้มน้ำร้อนแช่เพื่อฆ่าเชื้อโรคก่อน ไม่นานนั้นเนื้อตัวของเรจะมีแต่ผื่น อารากก็ทั้งคันทั้งแสบ แม่ก็จะหายาคารามายล์ทำให้จนตัวขาวโพลนเลยครับ

รู้สึกอย่างไรกับการเป็นลูกโสสะ

ผมมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ ผมจึงไม่ได้รู้สึกถึงการพลัดพราก การจากลากับครอบครัวเดิมที่ผมไม่รู้จัก นั่นอาจจะเป็นความโชคร้ายของผมและพี่ชาย แต่พี่น้องเราบางคนเขายังจดจำเรื่องราวเกี่ยว

ปีในวัย 7 ขวบ

ผ่านการอบรมของบริษัท

กับครอบครัวเดิมและสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเขาได้ ซึ่งนั่นอาจเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์วันวานที่เจ็บปวดของพวกเขา แต่อย่างไรก็ตามเราทุกคนไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขอดีตที่เกิดขึ้นแล้วได้ ทว่าลองมองให้ดี ชีวิตก็เหมือนเหยี่ยวที่มี 2 ด้าน ถัดจากความพลัดพรากแล้ว ความโชคร้ายที่เกิดขึ้นกลับเปิดโอกาสให้เราได้เปลี่ยนแปลงชีวิต จนได้เข้ามาอยู่ในครอบครัวโสสะที่อบอุ่น มีคุณแม่โสสะคอยเลี้ยงดู ให้ความรัก มีพี่น้องที่คอยห่วงหาอาทร มีเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน อีกทั้งยังได้รับการศึกษาเหมือนเด็กที่มีครอบครัวทั่วไป ผมดีใจมากครับที่ได้เกิดเป็นลูกโสสะ ที่นี้หล่อหลอมให้ผมเป็นคนเต็มคน

อยากจะบอกอะไรกับทุกคนที่บ้านโสสะ

คนแรกที่ผมนึกถึงคือคุณแม่ชัชวรรณ ที่ต้องเหน็ดเหนื่อยให้การเลี้ยงดู คอยอบรมสั่งสอน จนพวกเราเติบโต และเลี้ยงดูตัวเองได้ พระคุณของคุณแม่ยากนักที่จะพรรณนา ขอขอบคุณพี่น้อง คุณน้า คุณอาทุกคนในครอบครัวโสสะที่แบ่งปันสุขทุกข์ร่วมกัน อีกทั้งที่จะลืมไม่ได้เลย คือท่านผู้มีจิตเมตตาที่เป็นบุคคลสำคัญยิ่ง ด้วยน้ำใจของท่านที่ได้มอบโอกาสอันมีค่าให้กับ “เด็กกำพร้า” อย่างพวกเราให้ได้มีอนาคตที่สดใส ผมซาบซึ้งใจและสำนึกในพระคุณนี้มีเสมอมา ผมคงไม่สามารถหาสิ่งใดตอบแทนท่านได้ นอกจากการตั้งมั่นในความดี และคืนโอกาสเหล่านี้ให้กับสังคม ผมขอให้ท่านผู้มีจิตเมตตาอาจมีแต่ความสุข สมหวัง ดังที่ท่านได้มอบแก่ลูกโสสะทุกคนครับ

ทุกสรรพสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกนี้ย่อมมีความเปลี่ยนแปลงเสมอ ไม่มีข้อยกเว้นแม้กระทั่งชะตาชีวิตของผู้คน ดังนั้นการเรียนรู้ที่จะอยู่ได้อย่างมีความสุขในปัจจุบัน นั่นก็คือ การน้อมรับกับความเปลี่ยนแปลงด้วยความยินดี ดังเช่นหนทางของลูกโสสะ ที่แม่จะเริ่มต้นด้วยโชคร้าย แต่กลับกลายเป็นโอกาสอันดี ด้วยหัวใจอันเมตตาปราณีจากผู้ให้การสนับสนุน จนถึงวันนี้ที่พวกเขาสามารถก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางชีวิตที่มั่นคง เป็นหนึ่งในประชากรคุณภาพ ผู้ส่งเสริมและอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข

ด้วยการสนับสนุนของท่านผู้มีจิตเมตตา ทำให้วันนี้ปีได้มีครอบครัวที่อบอุ่น เติบโตขึ้นจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ จนสามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ และอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข และนี่เป็นอีกหนึ่งในหลายตัวอย่างของเด็กที่ได้รับการดูแลโดยครอบครัวโสสะจนออกไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและคุณธรรมกว่า 500 คน ตลอด 40 กว่าปีในการดำเนินงานของมูลนิธิฯ

สิบเจ็ดปีกับเส้นทาง ชีวิต ที่เดินไปด้วย “หัวใจ” เพื่อ ครอบครัวโสสะ

บนทุกเส้นทางเดินของชีวิต
ตัวเราเองล้วนแล้วแต่เป็น
ผู้ขีดเขียน กำหนดว่าชีวิตของเรา
จะเลือกทำหรือไม่ทำอะไร และ
สิ่งที่ทำนั้นมีคุณค่ามากน้อยเพียงใด

คุณวิทยา สุวรรณไตร เจ้าหน้าที่บัญชีแห่งหมู่บ้าน
เด็กโสสะหาดใหญ่ สงขลา ผู้ที่ทุ่มเทชีวิตเป็นส่วน
หนึ่งในการทำงานเพื่อลูกโสสะมากกว่าสิบเจ็ดปี

“ผมจบการศึกษาในวิชาซีพครูมา อยากทำงานที่
เกี่ยวข้องกับเด็ก จึงมาสมัครงานที่มูลนิธิฯ สรุป
แล้วได้รับการพิจารณาให้เข้ามาทำงาน ครั้งแรก
รู้สึกตื่นตื้นตันกับรูปแบบการดำเนินงานของมูลนิธิฯ
มาก ที่ได้มีการเลี้ยงดูเด็กๆ ที่ขาดพ่อแม่ หรือที่
เราเรียกกันว่าเด็กกำพร้านี้แหละครับ ในรูปแบบ
ครอบครัวทดแทนถาวร และชีวิตของเด็กโสสะ
มีส่วนหนึ่งที่คล้ายกับผม คือเป็นลูกกำพร้า ผม
กำพร้าพ่อครับ แต่ก็ยังมีคุณแม่ที่คอยให้การดูแล
ให้ความรัก ความอบอุ่น ผมรู้เลยว่า แม่จะต้อง
ลำบากมากมายขนาดไหนกว่าผมจะเรียนจบมีงาน
ทำช่วยเหลือตัวเองได้อย่างทุกวันนี้ เมื่อย้อนมา
มองเด็กๆ ในหมู่บ้าน พวกเขาถึงแม่ไม่มีใครแต่
เมื่อเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านเด็กโสสะแล้ว พวกเขาจะ
มีครอบครัวมีแม่โสสะที่คอยให้ความรัก ซึ่งคล้าย
กับผมในวัยเด็ก จะต่างกันก็ตรงที่คุณแม่โสสะมี
ลูกหลายคน ผมจึงตัดสินใจที่จะเลือกเดินบนเส้น
ทางการทำงานกับมูลนิธิเด็กโสสะฯ ครับ”

สิบเจ็ดปีกับเส้นทางการทำงานเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาก็
กับสังคม ย่อมมีช่วงเวลาที่เหนื่อยล้า ยากลำบาก ท้อแท้
แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นในใจเลยคือคำว่า ท้อถอย

“เวลาที่ผมต้องเจอกับปัญหา ขอแค่เราต้องตั้ง
สติให้ดี บางปัญหาอาจดูหนักหนานั่นเป็นเพราะใจ
เราสร้างขึ้นว่า มันหนัก ทุกปัญหาสามารถแก้ไขได้
แต่ต้องอาศัยระยะเวลา และสิ่งหนึ่งที่จะพาเราก้าว
ข้ามปัญหาต่างๆไปได้ ก็คือ “หัวใจ” อีกทั้งกำลังใจ

สิบเจ็ดปีกับเส้นทางการทำงานเพื่อลูกโสสะ

จากคนรอบข้างก็เป็นส่วนสำคัญในการผลักดันเรา
ไม่ว่าจะเป็นภรรยา ลูกๆ หรือแม้แต่เพื่อนร่วมงาน
สิบเจ็ดปีกับการทำงานยังคงต้องเรียนรู้กันอยู่เสมอ”

สิบเจ็ดปีของความใกล้ชิดและผูกพันกับครอบครัว
โสสะได้สานสายใยรักอันเหนียวแน่นและซึ่มลึกลง
สู่กายจิตใจของผู้ชายคนนี้

“ผมมีความสุขกับงานที่ได้ทำ เพราะนอกจากเรา
จะสามารถเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้อย่างไม่

เดือดร้อน เพราะเรารู้จักพอเพียงแล้ว เหนือสิ่งอื่นใด
ผมได้เป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันชีวิตน้อยๆ ให้กับ
ลูกโสสะ ซึ่งพวกเขาเปรียบเสมือนลูกหลานของผม
ให้ได้เติบโตขึ้นจนไปถึงฝั่งฝันของแต่ละคน และยัง
เป็นวันที่พวกเขาจบการศึกษา วันนั้นแหละหัวใจของ
ผมจะพองโต มันรู้สึกเต็มตื้นอยู่นอก และผมก็หวัง
เช่นเดียวกันว่า ท่านผู้มีจิตเมตตาจะมีความรู้สึกที่
เต็มตื้นไปกับครอบครัวโสสะที่ท่านได้ส่งมอบบุคคลที่
มีศักยภาพและคุณภาพออกสู่สังคม และอยู่ร่วมกับ
เราได้อย่างมีความสุข”

สายสัมพันธ์ของคุณวิทยา สุวรรณไตรที่มีต่อลูกๆโสสะ

ความ “สุข” แท้จริง ... ที่ไม่ต้องวิ่งไขว่คว้า

คุณบัณฑิต ต้นติบุตร เจ้าของกิจการส่วนตัว และเป็นอีกหนึ่งคนที่มีจิตเมตตาต่อลูกโสสะให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องทุกเดือนมากกว่า 4 ปี

คุณบัณฑิต ต้นติบุตร

ผมเป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นครับ ทำอาชีพค้าขายไม่ได้ร่ำรวยหรือเด่นดังไปกว่าใครๆ วันนี้ผมพออยู่ได้ไม่ลำบากก็อยากแบ่งปันให้กับคนที่ยังขาด ผมว่าความร่ำรวยใดๆ ก็ไม่เท่ากับความร่ำรวยด้วยผลบุญ

ผมบริจาคให้กับเด็กๆ ในมูลนิธิฯ เพราะการแนะนำของเพื่อนๆ ที่รู้จักกันพอฟังแล้วรู้สึกประทับใจกับการดำเนินงานของมูลนิธิฯ จึงให้การสนับสนุนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผมต้องหยุดพักการบริจาคไป เนื่องจากความจำเป็นที่ต้องใช้เงินไปรักษาคุณพ่อ พอเหตุการณ์ทุกอย่างปกติ ผมจึงกลับมาบริจาคต่อโดยให้มีการตัดบัตรเครดิตย้อนหลัง ถึงแม้เงินที่ผมบริจาคไปอาจจะไม่มากมายนัก ผมคิดว่า ก็เปรียบเสมือนหินก้อนหนึ่งที่เราโยนลงไปใบบ่อน้ำ สักวันหินก้อนเล็กนั้นก็จะมีเต็มบ่อ จึงอยากชวนทุกคนมาช่วยกันเติมบ่อน้ำนี้ให้เต็มไปพร้อมๆ กัน เพราะเด็กๆ เหล่านี้ก็คือสมาชิกในสังคมไทยของเราทุกคนนี่เอง การช่วยให้พวกเขาไปถึงฝั่งฝัน เป็นส่วนหนึ่งของสังคมคุณภาพอย่างเต็มภาคภูมิ สิ่งที่คุณจะได้กลับมาคือความสุขตั้งแต่การเป็นผู้ให้ ซึ่งเป็นความสุขที่เราสัมผัสได้ในทันที โดยไม่ต้องวิ่งไขว่คว้าให้เหน็ดเหนื่อย

สุดท้ายอยากจะฝากบอกถึงเจ้าหน้าที่ในมูลนิธิฯ ทุกท่านโดยเฉพาะ คุณแม่ คุณน้า ที่ดูแลเด็กๆ ด้วยความอดทน และเสียสละ งานของท่านเป็นงานที่มีเกียรติและช่วยเหลือสังคมอย่างแท้จริง ผมรู้สึกขอบคุณที่ท่านเป็นดังสะพานบุญ ให้ผมได้ทำความดีอย่างนี้ตลอดไปครับ 🙏

เตรียมพร้อมเปิดประตูสู่อาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (The Association of South East Asian Nations หรือ ASEAN – อาเซียน) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2510 อันประกอบด้วย 10 ประเทศสมาชิก ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน ดารุสซาลาม เวียดนาม พม่า ลาวและกัมพูชา (เรียงตามลำดับก่อนหลังการเป็นสมาชิกของสมาคมฯ) ซึ่งรวมตัวกันเพื่อสร้างความเข้มแข็งและความมั่นคงให้กับประเทศสมาชิกในภูมิภาค ทั้งด้านความมั่นคงเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

ในปี พ.ศ.2558 อาเซียนจะก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community – AEC) ซึ่งเป็นหนึ่งในสามเสาหลัก เพื่อขับเคลื่อนให้อาเซียนเป็นประชาคมที่มีบูรณ โดยมุ่งให้เกิดการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจ และการอำนวยความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างกัน

สำหรับองค์กรเอส โอ เอส สากล ก็ได้มีการดำเนินการอยู่ในอาเซียนด้วยเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ก็เพื่อช่วยเหลือเด็กที่สูญเสียบิดามารดาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ให้ได้เติบโตขึ้นมาให้ครอบครัวเอส โอ เอส ที่เต็มเปี่ยมด้วยความรัก ความอบอุ่นอีกครั้ง ปัจจุบันมีการดำเนินการอยู่ใน 6 ประเทศในภูมิภาคอาเซียน ได้แก่ ลาว เวียดนาม กัมพูชา ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และไทย นอกจากนี้พวกเราจะเป็นครอบครัวเอส โอ เอสในภูมิภาคอาเซียนที่มีแนวคิดและรูปแบบในการทำงานเหมือนกันแล้ว ยังมีความร่วมมือระหว่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ข้อมูลข่าวสาร การจัดประชุมระดับภูมิภาค การสนับสนุนเจ้าหน้าที่ในการช่วยเหลือกรณีภัยพิบัติ ฯลฯ เพราะทั้งนี้เราทุกคน มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ในการมอบอนาคตให้เด็กทั่วอาเซียนที่สูญเสียครอบครัว ให้ได้มีโอกาสที่สองในชีวิตและมีครอบครัวที่อบอุ่นอีกครั้ง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนภูมิภาคนี้ให้เป็นสมาคมประชาชาติที่เข้มแข็งต่อไปในอนาคต 🏠

SOS Children's Villages Cambodia
หมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส พนมเปญ ประเทศกัมพูชา

SOS Children's Villages Indonesia
หมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส จาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย

ด้วยน้ำใจเพียงน้อยนิด สร้างโอกาสที่ดีในชีวิตให้กับเด็กๆ

ความสุขส่วนตัวเพียงน้อยนิดที่เรายอมเสียสละเพื่อคนอื่น เมื่อนำมารวมกันก็สามารถมอบโอกาสให้อีกหลายชีวิตได้เติบโตขึ้นและอยู่ร่วมกับสังคมเดียวกับเราได้อย่างมีความสุข มาร่วมกันแบ่งปันและสร้างสิ่งดีๆ คืนสู่สังคม ดังเช่น คุณกาญจนาลักษณ์ เลชะกะ หนึ่งในผู้ให้การสนับสนุนการเลี้ยงดูลูกโสสะอย่างต่อเนื่องกว่า 5 ปี

เหตุใดจึงตัดสินใจให้การสนับสนุนเลี้ยงดูเด็กโสสะ

ที่รู้จักมูลนิธิเด็กโสสะฯ จากเจ้าหน้าที่ที่ออกไปตั้งบูธประชาสัมพันธ์หน้าธนาคารแห่งหนึ่ง พอฟังแล้วรู้สึกประทับใจ ที่มูลนิธิฯ ได้มีการสร้างพื้นฐานครอบครัวให้แก่เด็กกำพร้า เด็กๆ จะได้รับความรักความอบอุ่นจากแม่ผู้ให้การเลี้ยงดู คอยอบรมสั่งสอน ซึ่งการมอบโอกาสแบบนี้ที่ว่าดีกว่าการมอบแค่อาหาร เครื่องนุ่งห่มเท่านั้น เพราะ “ครอบครัว” เป็นสิ่งสำคัญมากๆ สำหรับเด็กคนหนึ่งที่จะเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่

สิ่งที่ยากแบ่งปัน หรือเรื่องราวที่ท่านอยากบอกเล่า

พื่ออยากให้ทุกคนหันมาให้ความสนใจในเรื่องของเด็กๆ ที่เขาต้องโอกาส บางครั้งเพียงแค่เราเสียสละความสุขส่วนตัว ไม่ต้องมากก็ได้ เช่น ซื้อกาแฟแก้วละห้าสิบบาท ถ้าเราไม่ดื่มเลยก็ได้สัปดาห์ละสองร้อยห้าสิบบาท สองสัปดาห์ก็ห้าร้อยบาท

คุณกาญจนาลักษณ์ และครอบครัว

หรือถ้าไม่ได้ทั้งหมดก็อาจจะยอมงดบ้างในบางวัน เหลือสัปดาห์ละสองวัน แค่นี้เราก็มีเงินมาช่วยเหลือแบ่งปันแก่เด็กๆ ซึ่งเงินตรงนี้จะมีความหมายและ “โอกาส” ในชีวิตคนที่เขามีความจำเป็นต้องการการสนับสนุนได้อีกมากมายมหาศาล

คติในการดำเนินชีวิต

ที่ยึดหลักการใช้ชีวิตอย่างพอเพียง ตามกระแสพระราชดำรัสขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว การไม่โลภ รู้จักแบ่งปัน ไม่สะสมจนร่ำรวย เก็บออมเท่าที่พึงมี เท่านั้นชีวิตเราก็ไม่ลำบาก และก็พอที่มีจะแบ่งปันเพื่อช่วยคนรอบข้างและสังคมได้ด้วย

ด้วยการเสียสละแบ่งปันจากผู้ใหญ่ใจดี ให้กับเด็กๆ ลูกโสสะ คือกลไกของ “น้ำใจ” ที่นอกจากจะทำให้เด็กๆ ได้มีครอบครัวอันอบอุ่น ได้รับความรักการเลี้ยงดูที่เหมาะสมอีกครั้งหนึ่งแล้ว ยังปูทางให้สังคมมีคุณภาพยิ่งขึ้นในวันข้างหน้าอีกด้วย

SOS Children's Villages Laos
หมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส เวียงจันทน์ ประเทศลาว

SOS Children's Villages Philippines
หมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส เซบู ประเทศฟิลิปปินส์

Thailand

Laos

Vietnam

Cambodia

Philippines

Indonesia

SOS Children's Villages Vietnam
หมู่บ้านเด็กเอส โอ เอส เดียนเบียนฟู ประเทศเวียดนาม

เรียน ท่านผู้มีจิตเมตตา

ด้วยสถานการณ์บ้านเมืองของเราในปัจจุบันนี้เปรียบเสมือนท้องฟ้าที่ถูกปกคลุมไปด้วยเมฆหมอก ผมภาวนาและหวังว่าบ้านหลังใหญ่ของเราจะกลับมาสงบสุขและมีความสามัคคีในเร็ววัน ถึงแม้มีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย แต่การดำเนินชีวิตของผู้คนก็ยังคงต้องดำเนินต่อไปตามวิถีครรลอง ดังวิถีชีวิตของลูกโสสะเช่นกัน เด็กแต่ละคนต่างที่มา ต่างภูมิหลัง แต่พวกเขามาเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันในบ้านในหมู่บ้านเด็กโสสะอย่างมีความสุข ด้วยความเอื้ออาทร มีน้ำใจ มีความรัก และให้อภัยกัน

ทั้งนี้ ผมต้องขอขอบคุณทุกท่านที่ยังคงให้การสนับสนุนเลี้ยงดูลูกโสสะอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด พร้อมทั้งยังฝากข้อความให้กำลังใจแก่เด็กๆ และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานทั้งทางจดหมายและทางเฟซบุ๊กของมูลนิธิฯ สายธารน้ำใจจากท่านนั้นมีเคยเหือดหาย เราในฐานะที่เป็นตั้งสะพานบุญของท่านจะยังคงมุ่งมั่นเพื่อช่วยเหลือเด็กกำพร้าให้พวกเขาไปถึงฝั่งฝัน ปัจจุบันเราส่งมอบบุคคลที่มีคุณภาพผู้สูงส่งกว่า 500 คน และผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสายธารน้ำใจจากท่านนั้นจะยังคงหล่อหลอมชีวิตลูกโสสะให้ชุ่มชื้นเช่นนี้ตลอดไปครับ

ขอแสดงความนับถือ

นายกุลเวช เจนวัฒนวิทย์
เหรัญญิกมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ

ขอขอบคุณที่ทำให้พวกหนูได้โตมาโตขึ้นท่ามกลางสายสัมพันธ์ของพี่น้อง

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ จัดกิจกรรมออกบูธประชาสัมพันธ์ตามสถานที่ต่างๆ อาทิ ห้างสรรพสินค้า อาคารสำนักงานและย่านธุรกิจ ที่กรุงเทพมหานครฯ และต่างจังหวัด ทั้งนี้เพื่อเชิญชวนผู้ที่มีจิตเมตตาต่อเด็กกำพร้า ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวโสสะทั่วประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยบริจาคผ่านการตัดบัตรเครดิต ซึ่งเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่สะดวก และท่านสามารถสังเกตเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิฯ จะสวมเสื้อที่มีโลโก้ และบัตรประจำตัวพร้อมชื่อเพื่ออ้างอิง หากพบเจ้าหน้าที่ของทางมูลนิธิฯ ท่านสามารถแวะเข้าไปสอบถามข้อมูลเพื่อบริจาคหรือทักทายให้กำลังใจน้องๆ ได้้นะคะ

ที่ปรึกษา/กิตติมศักดิ์: คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์, พล.ต.ต.นรวัฒน์ เจริญรัชต์ภาคย์, ธนา เดรัจฉาย, อิศพร อุดมผล, ดวงกมล สุวิชากุล
ที่ปรึกษา: พหล ตรังคิณีนาถ, จันทิรา สมบุญเกิด
กองบรรณาธิการ: สมัคพล ศรียานนท์, กมลภัทร ริกาการณ, วรนาถ ปราบกมล, อติศักดิ์ พรหมลี
ภาพประกอบ: คลังภาพสำนักงานหมู่บ้านเด็กโสสะ
กราฟฟิค: Hunger Brothers
สแกนลิขสิทธิ์ มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ พ.ศ.2557

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

18 หมู่ 3 ซอยเทศบาล 27 (บุญศิริ) ต.บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270
โทรศัพท์ 02-3801177 โทรสาร 02-7555576

Website : www.sosthailand.org Facebook: www.facebook.com/SOSThailand